

HỒI KÝ PHÁP NẠN 1963.

LOẠN: TỪ ĐÀM

*(Trường thuật vụ tấn công
Chùa Từ Đàm đêm 21-08-1963)*
LỆ DŨNG.

3 giờ sáng ngày 21-08-1963. Sau khi đổi phiên gác thứ 3, đoàn sinh Gia Đình Phật Tử và Hướng Đạo mới đứng vào vị trí...

Thình lình lính bên ngoài nhảy vào các cửa, nhiều nhất là góc bệnh xá. Họ trang bị bằng súng có cắm lưỡi lê, tấn công như vũ bão, dồn các Phật Tử và Hướng Đạo lui dần vào trong... Dù bị tấn công thình lình, chúng tôi vẫn đủ bình tĩnh vừa báo động vừa ngăn cản không cho lính tiến vào giảng đường, nơi có đặt quan tài của cố Đại Đức Tiêu Diêu. Lúc các đội tiếp ứng hay tin và mọi người trong chùa thức dậy thì lính đã chiếm trọn sân thượng và sân hạ, đã lên đến hiên chùa và tầng cấp nhà giảng. Nơi đây họ gặp phải sức kháng cự. Các Phật Tử, Hướng Đạo, Sinh Viên và Học Sinh đang ngủ đều vùng đứng dậy một lượt, với hai tay không, sát cánh bên nhau, tay trong tay, kết chặt thành hàng ngang, liều chết để bảo vệ quan tài. Lính không tiến thêm được nữa, mặc cho tên chỉ huy hò hét hùng hổ như một con thú điên cuồng.... 5 phút cầm cự. Không tấn công thêm được trước sức tự vệ của những người con Phật đang ưỡn ngực chờ chết, thách đố với súng sắt đạn đồng, tên chỉ huy bèn ra lệnh rút lui sau khi đã gây thương tích cho bác Trưởng Phòng bệnh xá, cướp mất một máy ảnh, bắt theo một nữ Y tá và một Hướng Đạo Sinh.

Lúc này, mọi phương tiện báo động của nhà chùa được sử dụng... Tiếng trống, chuông, tiếng thùng thiếc hòa với tiếng máy phóng thanh cầu cứu vang lên làm náo động cả một vùng. Mọi phương tiện bộ phòng được chuẩn bị. Chiến cụ ở đây là những cái bao bố cũ, những chiếc chiếu rách bó lại làm đuốc đề phòng điện bị cúp hay đập lựu điện cay, lựu đạn khói và lửa. Những người có mặt trong chùa đều lộ vẻ lo âu, sợ sệt nhưng cương quyết.... Các vị Thượng Tọa im lặng cầu nguyện...Tiếng cầu cứu vẫn tiếp tục vì tin rằng quân đội sẽ tấn công lần khác.

Một cuộc hội đàm cấp tốc của các Huynh Trưởng GDPT và Hướng Đạo được thảo luận ngay tại phòng liên lạc (mặc dù đã có phiên họp thường lệ vào mỗi buổi tối để phân công canh gác).

Kế hoạch bố phòng được cải tổ, lực lượng được tăng cường hợp tác bởi hai đoàn Học Sinh và Sinh Viên Phật Tử (trước đó canh gác chỉ Phật Tử và Hướng Đạo). Để dễ kiểm soát ngoài đồng phục của GDPT và Hướng Đạo Sinh toàn thể anh em Học Sinh và Sinh Viên đều mặc quần đùi áo maillot cho khác với số Công An mặc thường phục trà trộn vào quấy phá.

Một sáng kiến, cũng lựu đạn cay bằng ớt, lựu đạn lửa bằng xăng được bỏ vào lon sữa để chuẩn bị phản công, nhưng xăng trong Chùa dùng để đi xe quá ít mà ớt cũng không bao nhiêu, nên anh em nhìn nhau thất vọng.

Một ý nghĩ, sợ cướp xác Đại Đức Tiêu Diêu một hành động bảo vệ quan tài. Thế là bao nhiêu củi trong bếp, dầu trong phòng, chiếc mền rách và ghế băng được chất chung quanh quan tài và trước tầng cấp nhà giảng. Nếu cần là phóng hỏa để ngăn cản bước tiến của quân đội.

Lúc này hăng say uất hận, một số anh em không dẫn được lòng mình, tìm bao nhiêu đá sỏi tập trung lại từng đống và cứ núp trong thành Chùa nhìn ra hễ thấy người mặc áo rằn ri bò đến hay đi ngang là quăng. Ở trong thì đá gạch liệng ra, ở ngoài thì lựu đạn bay vào. Có những em Thiếu Niên trên tay không có bao bố, lựu đạn ở ngoài phóng quá nhiều, khói lửa mù mịt, các em nhanh trí chạy vào nhà bếp lấy thau đựng cơm canh thường ngày, đem ra đuổi theo (nói là đuổi theo vì lựu đạn quân đội quăng vào chạy quanh như chuột). Các em úp được trái nào, đứng lên trên đờ xuống, hơi trong lựu đạn bung lên, các em ré lên cười như một chiến binh thắng trận. May mà lựu đạn khói cay chứ nếu như là lựu đạn nổ, có lẽ các em phải tan xác như các Thánh Tử ở Đài Phát Thanh vậy.

Đặc biệt hơn, can đảm hy sinh hơn nhưng cũng đáng trách hơn là một em Thiếu Niên đã tìm cách bò ra khỏi chùa, đến góc hiệu ảnh Tự Do lấy hai chiếc xe gắn máy, một chiếc xe đạp của một người Công An vây chùa, dòn vào một đống rồi phóng hỏa đốt. Lửa gặp xăng bốc cháy dữ dội, trong chốc lát 3 chiếc xe chỉ còn là một đống sắt vụn.

Đến 3 giờ 20 phút, từ trong xóm chùa Vạn Phước, một đoàn người cầm đuốc kéo ra, đi đầu chỉ vài ba thanh niên, theo sau toàn là đàn bà con nít. Họ dừng lại và nghe theo sự điều khiển của máy phóng thanh, họ đồng ngồi xuống giữa đường rồi lấy tranh khô, rom củi của các nhà chung quanh đem ra chất đốt sáng từng chỗ, chiếu rõ vẻ mặt rần rỏi của những thanh niên, lo âu của những bà lão, nhất là vẻ uất hận của những em bé trai trên tay lăm le nắm đá, chùng như sẵn sàng nện vào đầu những kẻ nào sờ vào chúng hay Thầy bạn của chúng...

Ở sân hạ, quân đội vẫn bố trí bên ngoài vẫn liên tục lục xạ lựu đạn cay, lựu đạn khói và lửa vào, nhưng ở trong đã dùng nhiều bao bố và chiếu rách tẩm nước, hoặc lấy than úp lên trên nên không mấy ác hại, tuy thế hằng trăm trái chanh được cắt ra, rì vào mắt mới bớt được phần nào hơi cay đang tàn phá nhãn quan những người trong chùa.

3 giờ 40 phút, từ dưới cầu Bến Ngự, một đoàn khác độ 30 người kéo lên, đi đầu là một vị sư trẻ tuổi giọng cao ngon đĩnh đạc. Đến góc Bệnh Xá đoàn người dừng lại, chưa kịp vào trong thì đã bị binh lính nổ súng làm cho vị Tăng Sĩ ấy trúng đạn gãy chân, đoàn người kia phải chạy tán loạn vì súng bắn quá nhiều. Thấy thế, hai Phật Tử, hai Hương Đạo Sinh băng thành nhảy ra công vị sư ấy vào chùa băng bó.

Trong chùa vẫn liên tiếp cầu cứu, tuy nhiên ai cũng nghĩ đến việc cầm cự đến cùng và trông cho mau sáng để có thêm sự tiếp ứng của tín đồ... Bên ngoài vẫn liên tục ném lựu đạn cay vào chùa mỗi lúc một nhiều, nhưng không có kết quả, họ lại xoay qua chiến thuật bắn, họ bắn thật sự, ngói gạch, vôi cát bị đạn xuyên qua tường rơi xuống lung tung. Một Hương Đạo Sinh, Một Phật Tử và một bà nhà bếp trúng đạn bị thương. Bệnh xá chỉ còn hai nhân viên, làm việc hết sức mới ngăn được những dòng máu vì Đạo.

Mãi đến 4 giờ 40 phút toàn cả lính và lính. Từ các ngã đường Bến Ngự lên, Nam Giao về, Bảo Quốc qua, Linh Quang tới, hùng hổ lăm lăm súng trên tay, lưỡi lê chói sáng, mặt bừng sát khí, tiến đánh các đoàn người tay không bên ngoài rồi nhảy thành, đập rào, băng tường ập vào chùa, khí thế rất mạnh mẽ xem như không có sức mạnh nào cản nổi....

Trước sự tấn công ồ ạt của các binh lính đầy đủ khí giới, anh em Gia Đình Phật Tử, Hương Đạo, Sinh Viên và Học Sinh trên tay chỉ có vài ba viên gạch hay một lẽ củi không quá ba gang, vẫn sát cánh bên nhau chống giữ kịch liệt.

Một trận đánh diễn ra thật sự ở chùa Từ Đàm, một bên là củi đá sử dụng bởi những bàn tay chuyên cầm bút giấy, một bên thì súng đạn, lưỡi lê, roi sắt, sử dụng do bàn tay rắn chắc của những con người dày dạn với máu xương đã từng xông pha nơi chiến trận. Sự thắng bại đã thấy rõ ngay từ lúc đầu, dù thể lòng can đảm của những người con Phật đã được thể hiện một cách sống động trong lúc này.

Qua 15 phút kháng cự, lính tiến vào quá đông, anh em ở trong bị thương lại nhiều, nên lần lần bị áp đảo. Sức kháng cự yếu dần..... Cuối

cùng lính dồn tất cả vào nhà bếp, nhà Tăng rồi lôi ra từng người, từng người không kể trai gái, già trẻ, Thầy, trò...

Họ vừa la, vừa hét, vừa dùng báng súng, dùi gỗ độ dài 5 tấc, gậy, roi sắt, xáng vào đầu, vào lưng, đập vào ngực, vào bụng. Mặc cho những tiếng rên la khóc lóc năn nỉ họ không sòn lòng, cứ thẳng tay, thẳng chân đá đập. Những người quá khiếp đảm trốn vào phòng, họ đập cửa, đấm bẻ gương, lên đạn đòi bắn, rồi ném lựu đạn cay vào phòng, nên những người ở trong phải ra, thế là họ chụp lại và cứ thế thay nhau tiếp tục đánh đập.

Khi quân đội chiếm trọn hai sân thì trước nhà giảng lửa bốc cháy, anh em Hướng Đạo Sinh phóng hỏa để ngăn đường tiến vào quan tài của cố Đại Đức Tiêu Diêu. Sau 5 phút, quân đội dùng cát dập tắt thì chiếc quan tài ở trong lại bùng cháy, cũng chỉ muốn nhục thân của Ngài không lọt vào tay của bọn người vô đạo.

-“ Thăng nớ đó, hấn dứt hòm, bắn đi, bắn chết mẹ hấn đi!”.

Đó là lệnh của tên chỉ huy. Một người lính tuân lệnh đứng ngoài cửa gương chỉ súng nhắm ngay người vừa mới phóng hỏa đốt hòm Đại Đức Tiêu Diêu, lên đạn chuẩn bị bấm cò... Thành linh, một Hướng Đạo Sinh nóng lòng sợ bắn chết nhảy ra nhanh như cắt, cướp ngay khẩu súng. Một tiếng nổ chát chúa, tiếp theo là mảnh gương rơi loảng choảng. May mà viên đạn không trúng ai. Cùng lúc đó một người trong nhà Giảng chạy ra ôm người lính. Thế là hai người vật lộn nhau vừa đủ thì giờ cho anh bạn kia bẻ đôi báng súng vừa cướp được. Lưỡi lê ngời sáng của một người lính mới chạy lên bay vào đầu. Anh bạn xoay mình né tránh, rồi đưa tay đón lấy khẩu súng thứ hai giựt mạnh. Người lính mất thăng bằng chúi bổ, làm rơi bẻ chậu hoa bên cạnh. Nhưng 3 người lính khác lại chạy lên, thế là bên 5 bên 2, bên tay không, bên có súng và dùi cui, đánh nhau kịch liệt (xin nói rõ 2 Hướng Đạo Sinh này có học nhu đạo). Nhưng “mãnh hổ nan địch quần hồ”, một người bị lính đánh lữa đầu bất tỉnh nằm lăn trên mặt thềm, còn một người bị đá lăn nhào xuống tầng cấp như con vụn. Cả 5 người cùng hè nhau chạy vào chữa lửa trong chiếc quan tài. Khi dập tắt lửa thì đã cháy ¼ cái hòm.

Vào lúc này, tiếng kêu gọi cứu trên máy phóng thanh mỗi lúc mỗi gấp, mỗi nghẹn ngào ai oán: “ Tình quân dân cả nước, anh em nên thương lấy chúng tôi, những tu sĩ suốt đời chỉ biết tụng kinh niệm Phật. Chúng tôi chỉ đòi hỏi tự do tín ngưỡng. Anh em hãy ngừng tay, ngừng tay! Chúng tôi đã đau khổ nhiều rồi. Đừng nghe theo những mật lệnh quá vô lý và bất công, nên nghĩ 80% dân tộc Việt Nam là Phật Giáo”. “ Cốp! cốp!” tiếng báng súng nện vào đầu, tiếp theo là tiếng rên rỉ, thân người

ngã quy, tiếng trên máy im bật. Thế là hết, quân đội đã chiếm trọn ngôi chùa, máu lại rơi, thịt lại đổ...

Đánh đập chán chê, họ bắt tất cả ngôi giữa sân chùa rồi vắt lên xe chở đi tất cả, có người bất tỉnh hay bị thương quá nặng họ bồng quăng lên xe như quăng một con lợn, ai còn tỉnh tỏ vài cử chỉ bất tuân thế là họ có dịp hành hung, tát tai, gõ đầu.

Nóng lòng và cảm thương Đệ Tử, các Sư Cô nước mắt đầm dề, đưa mình hứng lấy hàng chục roi sắt vun vút bay vào mình như mưa bắc, số Phật Tử khác lại chạy đến chịu thay. Thầy muốn chịu thay cho Trò, Trò muốn bảo vệ được Thầy, thế là cả Thầy và Trò cùng chung chịu. rồi cũng được dịp “ đi xe chính phủ”.

Xe này đến xe khác, hết người đến của, nào máy móc, tủ gương, tài liệu tranh ảnh, nào gạo, mì, chén đũa, kể cả hai thùng phước sương và mấy trái dưa trong bếp.

Thế là ngôi chùa lịch sử Từ Đàm, trú sở của một tổ chức Tôn Giáo, nơi thờ tự cầu kinh của 80% dân tộc Việt Nam đã biến thành đồn lính. Lính của “ Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa do cụ Ngô lãnh đạo”, đến chiếm đóng ngôi chùa này để “giữ gìn an ninh trật tự”, bảo vệ “ tự do tín ngưỡng cho dân tộc”.

LỆ DŨNG
(Bút hiệu của Thầy Minh Tâm)